

„Először esik el”

Egy ponton mindenki eljut odáig,
hogy beszélni nincs miről. Pontosabban,
hogy a lényeg nem elbeszélhető.
A filozófusok riadót fújnak itt és
visszamenekülnek az eszmefuttatásba.
Mire is tehetnék tétjeiket mondatok nélkül?
A viharvert lírikusok hozzájuk járnak terápiára,
hogy aztán csendesebb öblöket keressenek maguknak,
vagy felcsapnak hegymászóknak.
Mivé is lennének szavak nélkül?
A némaság fekete állóvizén ki merne hajózni?
Hallottam egyesekről, akik megsüketülve a zenébe menekültek.
És olyanokról, akik fává változtak üldözöttségükben.
Hallottam növények és kövek bálványozásáról.
A legvakmerőbbek mégis, úgy hiszem, azok,
akik vasárnaponta pontban fél tizenkettőkor
bekészítik a sütőbe a rétest az érkező unokáknak,
miután kora hajnalban a templomkertben
gondosan nevelt muskátlikat helyeztek el
a szenvedéstörténet egyes stációi elé.

Valamit a szeretetről

Azt tanulod éppen, hogy nem lesz jutalom
a lemondásért cserébe.
Tartod a tempót és futsz, kitartóan, céltalanul.
Kilégzés.
Most segíts meg, Mester!
– hogy is volt, mikor eszedbe jutott a vacsoráról
a reggel, a reggelről
a kakasszó, a kakasszóról
az árulás,
és hirtelen emlékeztél mindenre, ami azután következik?

*Mondd, te meddig bíztál?
Hol volt az a pont, mikor végleg veszni hagytad magad?*

*S ha addig futnál, hogy már nem érted,
mit szó ellened a világ?
Mint célszalagot szakítod át
a hálókát, miket megannyi keresztes feszít eléd
az ösvény fölé behajló ágakon.
Visszanézel: útszélien kosárnyi őzláb,
elsírhatod magad, hogy sose nősz nagyobbra,
verjen bár az eső, te csak, mint a gomba,
minden ősszel gyönyörűen megbolondulsz.*